

Generel introduktion

af Jørgen Michaelsen

Om denne tekst
og det tilhørende billedmateriale
i almindelighed er tænkt
som et 'endogent' forsøg
på at beskrive visse regler,
der er virksomme i feltet
mellem forskellige objekttyper
med særlig relevans for den kunstneriske praksis,
da vil man også mere specifikt
kunne se bestræbelsen som udtryk for et opgør
med den ejendommelige konsensus,
der gennem flere årtier
tilsyneladende har tildelt 'konceptkunsten'
det privilegium at kunne afklare
kunstens funktionelle principper
på en sådan måde,
at forholdet til de ydre, objektive referenter
som helhed syntes sikret.

Hermed socialiserede den pågældende kunst
sin egen væren
og blev diskursivt respektabel;
men dens virkelige præstation
bestod i at lade sin egen kunstnerisk-heuristiske sterilitet
fremstille som kritisk-dynamisk adfærd.
Uanset hvor meget kunsten
konfronterede sig med kontrolsamfundet
og alt muligt andet,
forblev kritikken dog overvejende forankret
fx i et sprogsubjekt,
der enten opererede blindt
med rene begrebsmumier,
eller som sociokulturel aktør selv var inkarnationen
af diskursiv balsamering.
Dette lod sig formentlig gøre,
fordi den institutionelle kontekst
i høj grad havde behov for netop dette.
Og var der i begyndelsen af udviklingen

faktisk tale om elementer
af noget nyskabende,
er det lige så sikkert,
at vi i dag står over for komplet forvirring
og meningsløshed,
om vi måtte ønske at fastholde
og insistere på
konceptkunstens privilegium.
Egentlig kan man sige,
at det er gået med konceptkunsten
som med kulturen generelt:
Når alt er blevet kultur, er intet længere kultur.
Hvad har man da?
En 'ny' naturtilstand?

Vi vil vende tilbage til dette tema
forskellige steder i det efterfølgende.
I hvert fald må vi her fastslå,
at konceptkunstens status
af den-Anden-der-formodes-at-vide
nu er overgået
til farcens stadium.

2007